

A RAJKÓ PÖRKE KOPORSÓJA.

Rajkó Pörke vén lány, nem menyecske,
Olyan, mint egy szürke verebcske;
Babos kendő a fejrevalója,
Két piciny szem pillog ki alóla.

A nyakába batyucskát akasztott,
Árult szilvát, potyogóbarackot;
Batyujával ahová betére,
Gyermekeknek volt nagy öröme...

Nap napot vált, esztendőt esztendő,
Mefakult már a babos fejkendő;
De ágy alatt szakajtóban szépen
Gyül a garas, szorgalma fejében.

A sok garast számlálgatja Pörke;
Fejét azon már régóta törte:
Pénzecskéjét ugyan mire szánja?
Nincsen neki se fia, se lánya.

Felsóhajtott: »Óh én Uram Isten,
Az sincs, aki engem eltemessen,
S ha ma nem, hát meghalhatok holnap;
Megrendelem rajta koporsómat.«

Koporsóját meg is csináltatta,
Asztalos a módját jól megadta,
Sárga szeggel gazdagon kiverte;
S megint vígan árulgatott Pörke.

Mért megy hát a bíróhoz panaszra?
»Panaszom van egy vásott kamaszra,
Haranglábnál ahogy árulgattam,
Hát az Urge-gyerek odatoppan,

Kosaramat csak kifordította,
A többi meg, amit ért, kapkodta.
Óh Jézuskám! — sírva fakad Pörke —
Odavan mind, a sok drága körte!»

A kisbíró azonban berontott :

»Bíró uram, nagy újságot mondok,
Matyis koldus kiadta a lelkét,
Putrijában meggebedve lelték ;

Senki sincsen hozzátartozója,
Hol vesszük a pénzt a koporsóra ?«
»Van az ólnál néhány ócska deszka,
Matyistoknak jó koporsó lesz a.«

»Bíró uram — Pörke szól — de mégis,
Az Úr Jézus meghalt Matyisért is,
Ne tekintsék őt se utolsónak,
Odaadom én a koporsómat.«

Lett Matyisnak olyan temetése,
Minőt nem ért a legvénebb vén se,
Egész falu törte magát : »Oh hát,
Hadd lássam a Pörke koporsóját.«

Pörke hallotta vagy nem hallotta ?
Mindegy, Matyis már az ő halottja,
Nagy jajszóval ballagott utána,
Úgy kísértc utolsó útjára.

Koszorút is kötözött a jámbor
Egy-két hervadt kései virágból,
S mindszent napján, hogy leszállt az este,
A magános új sírt fölkereste.

És meggyújtott rajta négy szál gyertyát,
Ezt se látták Káván még a fejfák,
El is terjedt másnap faluszerte :
»Megbolondult a szegény jó Pörke.«

Hanem azért két-három év mulva
Minden síron gyertya állt kigyúlva.
Messziről a sírok fényessége
Olyan, mintha a fél falu égne.

Vargha Gyula.